

Arrest

nr. 242 431 van 19 oktober 2020
in de zaak RvV x / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische/Eritrese nationaliteit te zijn, op 24 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 februari 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 16 oktober 2019 door de politiediensten aangetroffen in illegaal verblijf. Hij verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben en naar het Verenigd Koninkrijk te willen reizen.

1.2. Diezelfde dag neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.3. Verzoeker dient tegen deze beslissing een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad verwerpt deze schorsing met arrest nr. 228.327 van 31 oktober 2019.

1.4. Op 21 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister een beslissing tot vaststelling van de grens, te weten Ethiopië.

Op 28 oktober 2019 stelt verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad, enkel tegen deze beslissing van 21 oktober 2019. Bij arrest nr. 228.307 van 31 oktober 2019 verwerpt de Raad deze vordering.

1.5. Op 12 februari 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"(...)

Betrokkene werd gehoord in het gesloten centrum van Steenokkerzeel op 18.10.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten;

Naam : G.

voornaam : M. A.

geboortedatum : 22.09.1993

geboorteplaats : Addis Ababa

nationaliteit : Ethiopië

In voorkomend geval, alias G. M. A. "21.09.1999 - Eritrea

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 12.02.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds enkele maanden in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: G. M. A. °21.09.1999 - Eritrea.

Betrokkene verklaarde aan de politie de Eritrese nationaliteit te hebben. Uit de bestanden van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt echter dat betrokkene afkomstig is uit Ethiopië. Betrokkene trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene beweert sinds enkele maanden in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: G. M. A. °21.09.1999 - Eritrea. Betrokkene verklaarde aan de politie de Eritrese nationaliteit te hebben. Uit de bestanden van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt echter dat betrokkene afkomstig is uit Ethiopië. Betrokkene trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene verklaart geen partner of familie te hebben in België en geen medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van: "artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel alsook schending artikel 8 en 12 EVRM en schending van het hoorrecht."

Het eerste middel licht toe:

"Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. "

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen- in casu de bijlage 13 sexies dd. 12.02.2020) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven daadkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurder in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Om te kunnen spreken van een schending van het redelijkheidsbeginsel, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lezing ervan nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur naar voren gebracht verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. (R.v.St n°82.301 van 20 september 1999; R.v.V arrest n°43.735 van 25 mei 2010; R.v.V arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3 in fine en R.v.V arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4 in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St arrest n°154.954 van 14 februari 2006; R.v.St arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V arrest n°43.735 van 25 mei 2010)

Het respect voor de het zorgvuldigheidsbeginsel houdt o.a in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V arrest n°43.735 van 25 mei 2010; R.v.V arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in samenhang met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om zijn belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 12.02.2020 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (cf. R.v.V arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.) De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.) Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (cf. R.v.V arrest n°28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. In fine en Cf. R.v.V arrest n°28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. In fine).

Inreisverbod opgelegd aan verzoeker

1. reden van het inreisverbod

Het inreisverbod werd opgelegd omwille van het gevaar op onderduiken;

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds enkele maanden in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Dit is onjuist, verzoeker tracht zich wel degelijk in regel te stellen en zijn verblijf te regulariseren.

Hij heeft hier reeds stappen voor ondernomen zoals blijkt uit het feitenrelaas en de bijgebrachte stukken.

De eerste stap hiertoe - waar een voorbereiding aan voorafgaat - is de huwelijksaangifte waartoe op 25.02.2020 een afspraak gepland staat bij de bevoegde ABS van Seneffe.

Verzoeker onderneemt wel degelijk de noodzakelijke stappen om zijn relatie juridisch te verankeren om later zijn verblijf op de wettelijke manier te regulariseren via gezinshereniging.

Vervolgens haalt men ook als reden voor het inreisverbod en de niet-medewerking met de overheid aan dat "betrokkene verklaart geen partner of familie te hebben in België en geen medische problemen te hebben".

Dit is onjuist.

Verzoeker heeft wel degelijk een partner in België en dit sinds 30 oktober 2018 (zie onder meer stukken 11 a en 11 b).

Verzoeker is hieromtrent niet gehoord wat een schending uitmaakt van het hoorrecht.

In de parlementaire voorbereiding mbt artikel 74/11 Vw. en het inreisverbod wordt het volgend benadrukt:

"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met 'alle omstandigheden eigen aan het geval' en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.ST. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'.

Dit is in casu niet gebeurd.

De bestreden beslissing schendt de materiële motiveringsplicht en is onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Artikel 12 EVRM bepaalt:

"Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen."

Deze rechten op eerbied voor het ongestoord gezins- en familieleven en het recht om te huwen en zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen. (R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128)

De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk recht te weigeren. De wil om verzoeker het recht te weigeren om te huwen en het eraan gekopenlde recht op een ongestoord gezins- en familieleven vormt een inmenging die niet verenigbaar is met art. 8.2 en 12 EVRM.

Voor zover,per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoeker zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 en 12 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan mevrouw Caroline Trefois.

Ook zij is gerechtigd op normale wijze haar gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België.

In casu blijkt dan ook een schending van artikel 8 en 12 EVRM.

Het middel is gegrond.”

In een tweede middel, dat samenhangt met de grieven van het eerste middel, voert verzoeker aan:

“B.1. Tweede middel: Schending van het evenredigheidsbeginsel

De bestreden beslissing doet geen proportionaliteitsafweging.

Er dient rekening houdend met de gevestigde rechtspraak een ernstige proportionaliteitsafweging te gebeuren.

Dit impliceert dat de belangen van de overheid worden afgewogen tegen de belangen van betrokkene.

Deze fair balance toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. Deze beslissing verwijst naar de juridische grondslag: artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker weet dat de beslissing is genomen in toepassing van dit artikel. Ook de feitelijke overwegingen zijn weergegeven. De bestreden beslissing verduidelijkt onder meer dat er een risico op onderduiken bestaat, omdat verzoeker gebruik maakte van verschillende identiteiten, valse of vervalste informatie heeft gebruikt en de Belgische overheden tracht te misleiden. Dit is afdoende.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verder wordt in de bestreden beslissing uitgelegd waarom de duur van het inreisverbod twee jaar bedraagt. De bestreden beslissing wijst erop dat verzoeker niet twijfelde om illegaal in België te verblijven en wijst op de verschillende identiteiten die hij gebruikte, het zich niet aanmelden bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet voorziene termijn terwijl geen bewijs blijkt dat hij op hotel logeerde, en dat hij gedurende de enkele maanden dat hij in België verbleef geen poging

verrichtte om zijn verblijf te regulariseren. Verzoeker trachtte de Belgische overheden te misleiden door gebruik te maken van een valse nationaliteit.

De formele motiveringsplicht, zoals vervat in deze bepalingen, is niet geschonden.

2.3. Verder geeft verzoeker in het middel de theoretische beschouwingen weer van de inhoud van het redelijkheidsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel en van de hoorplicht, zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest).

Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk zodat hij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtssubjecten de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand kunnen inschatten. Zij moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

2.4. Concreet bekritiseert verzoeker het motief dat stelt dat hij geen stappen heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. Hij heeft een huwelijksaangifte gepland op 25 februari 2020.

Verzoeker vergeet dat deze geplande huwelijksaangifte dateert van na het nemen van de bestreden beslissing (genomen op 12 februari 2020 en dezelfde dag ter kennis gebracht). Door louter te verwijzen naar de stukken die hij toevoegt aan het verzoekschrift, toont verzoeker niet aan dat er van enige regularisatiepoging sprake is voor het nemen van de bestreden beslissing. In het kader van zijn wettigheidstoetsing dient de Raad zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Een huwelijksaangifte is geen poging tot regularisatie van een illegaal verblijf.

Ter terechtzitting verwijst verzoeker naar het stuk, neergelegd in de zaak, gekend onder rolnummer RvV 244 924.

De Raad werpt ambtshalve op dat enkel rekening wordt gehouden met de in de procedureregeling voorziene procedurestukken. Noch de Vreemdelingenwet, noch het Procedurereglement voor de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen voorzien in de mogelijkheid tot het indienen van aanvullende stukken. Derhalve wordt het door verzoeker ingediend aanvullend stuk om die reden uit de debatten geweerd. De aan het verzoekschrift toegevoegde stukken betreffende de vrijheidsberoving en zijn relatie met een partner, doen geen afbreuk aan de bestreden beslissing omdat zelfs de huwelijkswns, de beperkte contacten tijdens de gevangenis en zijn relatie niet op zich aan de verzoeker een verblijfsrecht toekennen. Verzoeker kan overigens de verwerende partij niet verwijten geen rekening te houden met stukken die haar niet werden meegedeeld voor het nemen van de bestreden beslissing.

2.5. Verzoeker beweert dat de bestreden beslissing onjuist stelt dat hij verklaarde geen familie of partner te hebben in België. Hij houdt voor dat hij een partner heeft sedert 30 oktober 2018.

De verwerende partij merkt juist op in haar nota met opmerkingen:

“Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de verzoekende partij noch naar aanleiding van haar aantreffen in illegaal verblijf in het Rijk (oktober 2019, noch in het kader van de twee vorderingen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid (november 2019) enige melding heeft gemaakt van het feit dat een duurzame relatie in België werd onderhouden.”

Uit het administratief dossier, zoals het de Raad voorlegt, blijkt dat verzoeker op 16 oktober 2018 en op 18 oktober 2019 werd gehoord. De Raad herneemt de volgende motieven van het arrest nr. 228 327 van 31 oktober 2019:

“(…)

Het hoorrecht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, wat een algemeen beginsel van het Unierecht is (cf. HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 35).

De uitvaardiging van een verwijderingsbesluit tegen een onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied verblijft wordt geregeld in het Unierecht, meer specifiek in de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, en kan worden beschouwd als een bezwarend besluit voor degene tot wie het is gericht.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (cf. HvJ 21 november 1991, C-269/90, punt 14, en HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 50).

De Raad merkt echter tevens op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, C-301/87, punt 31; 5 oktober 2000, C-288/96, punt 101; 1 oktober 2009, C-141/08, punt 94, en 6 september 2012, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van de rechten van de verdediging tijdens een administratieve procedure die aanleiding geeft tot een bestuurlijke beslissing, een schending van die rechten oplevert. Voorts is niet elk verzuim om met name het recht om te worden gehoord te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 39).

Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat

sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokken vreemdeling dienstige inlichtingen had kunnen aanvoeren die van die aard zijn dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 40).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 16 oktober 2019 en op 18 oktober 2019 werd gehoord. Dit telkens in de Engelse taal. Op 16 oktober 2019 gaf verzoeker aan de Eritrese nationaliteit te bezitten en omwille van religieuze en politieke redenen niet te kunnen terugkeren naar zijn herkomstland. Hij gaf aan naar het Verenigd Koninkrijk te willen reizen. Tijdens het gehoor op 18 oktober 2019 werd verzoeker vervolgens geconfronteerd met de vaststelling dat hij op voorlegging van een Ethiopisch paspoort bij de Nederlandse autoriteiten een Schengenvisa heeft verkregen.

Verzoeker hield vol dat hij nooit een visumaanvraag heeft gedaan en dat hij van Eritrea, via Soedan en Libië, naar Europa is gekomen. Hij stelde via Italië de Schengenzone te hebben betreden en dan afwisselend in Frankrijk en België te hebben verbleven. Op de vraag waarom hij niet naar zijn eigen land kan terugkeren, stelde verzoeker dat het leven in Eritrea hard is en dat hij na protest tegen het regime er een week in de gevangenis heeft verbleven.

Verzoeker geeft niet aan dat er zich tijdens de interviews concrete problemen voordeden. Uit de verslagen van het hoorrecht blijkt zulks evenmin. Verzoeker antwoordde telkens concreet op de hem gestelde vragen.

Rekening houdende met het gegeven dat verzoeker werd geconfronteerd met de vaststelling dat hij op voorlegging van een Ethiopisch paspoort bij de Nederlandse autoriteiten een Schengenvisa heeft verkregen, waardoor het voor hem duidelijk moet zijn geweest dat zijn voorgehouden Eritrese nationaliteit in twijfel werd getrokken, moet worden aangenomen dat verzoeker in de mogelijkheid was om alle volgens hem nuttige informatie omtrent zijn werkelijke nationaliteit of de wijze waarop hij een Ethiopisch paspoort heeft verkregen aan te brengen bij het bestuur. Er werd hem eveneens de mogelijkheid geboden om eventuele redenen die zich verzetten tegen een terugkeer naar het herkomstland naar voor te brengen. Verzoeker koos ervoor om, tijdens zijn gehoor op 18 oktober 2019, te volharden in zijn verklaringen dat hij afkomstig is uit Eritrea en illegaal via Soedan en Libië het Schengengrondgebied heeft betreden. Hij stelde nooit een visumaanvraag te hebben gedaan.

Verzoeker kan niet voorhouden dat verweerder louter op basis van de gegevens van het VIS is overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder hem een effectieve kans te geven om hieromtrent zijn standpunt naar voor te brengen.

Er wordt niet aangetoond dat verzoeker op het ogenblik dat hij werd gehoord niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om alle informatie die hij als nuttig beschouwde aan verweerder mee te delen.

(...)” (eigen onderlijning).

Ook blijkt uit het gehoorverslag van 18 oktober 2019 dat verzoeker verklaarde geen duurzame relatie te hebben in België of in een andere Europese lidstaat. De weerslag van het gehoorverslag werd voorgelezen door middel van een tolk, terwijl het gesprek in het Engels werd gevoerd. Verzoeker verklaarde dat hij op weg was naar het Verenigd Koninkrijk. Hij werd medisch onderzocht en geschikt verklaard om te reizen. Verzoeker verklaarde geen ziekte te hebben die hem belemmert om te reizen. Verzoeker kan de verwerende partij niet verwijten geen rekening te houden met elementen, zoals de voorgehouden relatie als verzoeker dergelijke relatie ontkent tijdens het gehoor. Bovendien is een huwelijksaangifte niet te beschouwen als een poging om het illegaal verblijf te regulariseren omdat een dergelijke aangifte op zich geen rechten op verblijf doet ontstaan. Verzoeker heeft evenmin een gezinsherenigingsaanvraag ingediend.

De stukken 11a (in vrijheidstelling) en 11b (contacten gevangenisbezoeken), waarnaar verzoeker verwijst, doen aan het voorgaande geen afbreuk en verzoeker verduidelijkt geenszins waarom hij zijn relatie met zijn partner niet had kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing.

De schending van de hoorplicht of van artikel 41 van het Handvest blijkt niet.

Waar verzoeker de bestreden beslissing verwijt geen individueel onderzoek te verrichten naar de omstandigheden eigen aan de omstandigheden van verzoeker, en verwijst naar artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, laat verzoeker na de concrete elementen weer te geven (behalve van wat hierboven is besproken) waar de verwerende partij geen rekening mee hield.

In de mate dat verzoeker bekritiseert dat er een gevaar op onderduiken bestaat, is die stelling onjuist. Door te wijzen op een huwelijksaangifte maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming heeft ingediend voor het nemen van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing stelt correct dat verzoeker niet getracht heeft zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier te regulariseren.

Verzoeker toont de schending van de aangehaalde bepalingen en aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur niet aan.

2.6. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Artikel 12 van het EVRM omvat het recht om te huwen en een gezin te stichten en luidt als volgt:

“Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen.”

De bestreden beslissing werd genomen conform de Belgische wetgeving en ontkent verzoeker geenszins het recht om te huwen en een gezin te stichten, zodat geen schending van deze verdragsbepaling blijkt. De Raad benadrukt verder dat de verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels met betrekking tot de binnenkomst, het verblijf en de vestiging te ontsnappen (RvS 1 juni 2006, nr. 159.485).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In dit geval betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “*fair balance*” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing en kan niet, zonder zijn in artikel 39/2, §2, van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid te overschrijden en zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen, oordelen op grond van motieven die niet in de aanvankelijk bestreden beslissing voorkomen. Enkel de wettigheid van de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing mogen worden beoordeeld (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken. Indien dit het geval is, wordt nagegaan of de verwerende partij op correcte wijze deze afweging resulteerde in een “*fair balance*” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad kan dus niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven moet bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61). Verzoeker voert niet de schending aan van zijn privéleven.

Verzoeker stelt dat het gezinsleven van hem en zijn partner geschonden is. Evenwel blijkt niet dat er een duurzame relatie tussen hem en zijn partner bestaat en de eigen verklaringen van verzoeker tijdens het gehoor spreken dit tegen. Een thans geuite wil om te huwen toont op zich nog geen duurzame door artikel 8 van het EVRM beschermde relatie aan. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Dergelijke relatie wordt niet afdoende aangetoond.

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142). Ook dergelijke uitzonderlijke omstandigheden worden door verzoeker niet aangetoond.

Verzoeker maakt de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

2.7. Verzoeker beweert dat geen ernstige proportionaliteitsafweging is gebeurd. Hij meent dat een *fair balance*-toets ontbreekt. Deze stelling is onjuist. De motieven van de bestreden beslissing tonen aan dat er een *faire en correcte* afweging is geschied, die steun vindt in het administratief dossier:

“Betrokkene beweert sinds enkele maanden in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: G. M. A. °21.09.1999 - Eritrea. Betrokkene verklaarde aan de politie de Eritrese nationaliteit te hebben. Uit de bestanden van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt echter dat betrokkene afkomstig is uit Ethiopië. Betrokkene trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene verklaart geen partner of familie te hebben in België en geen medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

De bestreden beslissing is niet kennelijk onredelijk genomen en verzoeker toont niet aan dat het bestuur rechtmatige verwachtingen gewekt heeft die niet zijn gehonoreerd.

2.8. Verzoeker maakt de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest, van artikel 74/14, §3, 3°, van de Vreemdelingenwet, van het

zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, alsook de schending van de artikelen 8 en 12 van het EVRM, en de schending van het hoorrecht niet aannemelijk.

Beide middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN